

Η λαϊκή άνοιξη του 2010 - 2012 και οι αιτίες της ήττας.

Παρέμβαση της Κίνησης Κομμουνιστών
Εργατικός Αγώνας στο επιστημονικό 3ήμερο
του ΜΑΧΟΜΕ που πραγματοποιήθηκε 12-13-
14 Γενάρη στην Αθήνα

Το θέμα της συζήτησης αφορά το πολιτικό πρόγραμμα που θα πρέπει να εφαρμοστεί από τις ριζοσπαστικές και επαναστατικές δυνάμεις της χώρας μας, προκειμένου ο ελληνικός λαός να απαλλαγεί από τον ασφυκτικό και θανάσιμο εναγκαλισμό των μνημονιακών πολιτικών που έχει επιβάλει ο ξένος ιμπεριαλιστικός παράγοντας με εκτελεστικά όργανα τις αστικές πολιτικές δυνάμεις. Κάτι που στις σημερινές συνθήκες προβάλλει ως αναγκαίο για να ανοίξει ο δρόμος για τη σοσιαλιστική προοπτική της χώρας.

Αυτά αφορούν το σήμερα και το αύριο.

Επιτρέψτε μου όμως, πριν παρουσιάσω τις θέσεις μας για το θέμα αυτό, να γυρίσω πίσω, στην

περίοδο 2010 - 2012. Μια περίοδο σταθμό στην πολιτική ιστορία της χώρας, που έδωσε νέα διάσταση στην ταξική πάλη του ελληνικού εργατικού και λαϊκού κινήματος.

Για το διεθνή καπιταλισμό, ο οποίος αντιμετώπιζε μία από τις μεγαλύτερες κρίσεις της ιστορίας του, η εφαρμογή σκληρών προγραμμάτων λιτότητας που θα έπλητταν βίαια το βιοτικό επίπεδο των εργαζομένων, ήταν μονόδρομος.

Και σε καμία χώρα, απ' όσες εφαρμόστηκαν τα προγράμματα αυτά, δεν διαταράχτηκαν τόσο πολύ οι ισορροπίες και δεν απειλήθηκε η σταθερότητα του συστήματος, όσο στην Ελλάδα.

Η χώρα μας, όλη αυτή την περίοδο αναδείχτηκε στον αδύνατο κρίκο του διεθνούς ιμπεριαλιστικού συστήματος, λόγω της βαθιάς οικονομικής, κοινωνικής και πολιτικής κρίσης που τη διαπερνούσε. Κρίση, την οποία βάθυνε η εμφάνιση στο προσκήνιο ενός αυθεντικού λαϊκού κινήματος που έμελλε να διαδραματίσει σοβαρό ρόλο στις πολιτικές εξελίξεις την επόμενη περίοδο.

Στο αναδυόμενο αυτό κίνημα συμμετείχαν μεγάλα τμήματα της εργατικής τάξης και μικροαστικά στρώματα, τα οποία δαισθάνονταν, ότι η

σταθερότητα τους απειλούνταν από τα σκληρά προγράμματα λιτότητας.

Στις αρχές του 2010 υπήρχαν όλες οι προϋποθέσεις για την οικοδόμηση μίας ισχυρής συμμαχίας της εργατικής τάξης με τα μικροαστικά στρώματα. Ελλειψε όμως η πολιτική παρέμβαση που θα έθετε το πλαίσιο για την οικοδόμηση μίας τέτοιας συμμαχίας, στοιχείο το οποία καταδεικνύει την ανεπάρκεια, την σύγχυση και την έλλειψη κατανόησης της νέας, ραγδαία εξελισσόμενη, κατάσταση, από την κομμουνιστική Αριστερά.

Στις 3 Μάη του 2010 υπογράφηκε από την κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ το 1^ο μνημόνιο και στις 5 Μάη πραγματοποιήθηκε η μεγαλειώδης και συγκλονιστική διαδήλωση που επισφραγίστηκε με το αίμα των νεκρών της Μαρφίν.

Την περίοδο Μάη 2010 - Μάη 2012, πραγματοποιήθηκαν 33 πανελλαδικές απεργίες με τη συμμετοχή εκατοντάδων χιλιάδων κόσμου. Οι συγκρούσεις με τις δυνάμεις καταστολής - με την ευγενική χορηγία των προβοκατόρων που εμφανίζονταν ως αναρχικοί - ήταν καθημερινές.

Οι εκπρόσωποι του παλιού δικομματισμού, δεν μπορούσαν να σταθούν πουθενά. Όπου τους

συναντούσαν, τους γιουχαΐζαν, τους έβριζαν και τους ξυλοκοπούσαν.

Οι κοινοβουλευτικές ομάδες του ΠΑΣΟΚ και της ΝΔ, αντιμέτωπες με την λαϊκή μήνη, είχαν κατατρομοκρατηθεί.

Ηταν προφανές ότι οι μηχανισμοί χειραγώγησης της λαϊκής συνείδησης, είχαν υποστεί σοβαρές ρωγμές, και τα μόνα όπλα που είχε στη διάθεσή της η αστική τάξη την κρίσιμη αυτή περίοδο, ήταν η άγρια καταστολή των κινητοποιήσεων, η προβοκάτσια και η αχαλίνωτη κινδυνολογία, τα οποία όμως δεν στάθηκαν ικανά για να κάμψουν τις αγωνιστικές διαθέσεις του κόσμου.

Τα προβλήματα όμως που δημιουργήθηκαν και έμελλε να παίξουν καθοριστικό ρόλο στη διάλυση του κινήματος αυτού, είχαν αριστερό πρόσημο.

Είναι γεγονός, ότι το σύνολο της Αριστεράς, αρχικά αιφνιδιάστηκε από τη δυναμική του αυθόρμητου αυτού κινήματος κάτι που ως ένα βαθμό ήταν φυσιολογικό. Από εκεί και πέρα όμως δεν υπάρχουν δικαιολογίες, δεδομένου ότι στο ελληνικό και διεθνές εργατικό κίνημα, έχει συσσωρευτεί αρκετά μεγάλη εμπειρία, για το πώς ο συνειδητός παράγοντας διαχειρίζεται αυθόρμητα λαϊκά ξεσπάσματα, τα οποία συνήθως

εμφανίζονται σε περιόδους κρίσης του συστήματος.

Και όμως, η αντιμετώπιση του κινήματος αυτού, από τμήματα της Αριστεράς, ήταν πολύ κατώτερη των περιστάσεων.

Το ιστορικό κόμμα της εργατικής τάξης, επέλεξε, όχι μόνο να μην παρέμβει στις εξελίξεις και να πάρει μέρος στην οξύτατη ιδεολογική και πολιτική διαμάχη που είχε προκαλέσει η ορμητική είσοδος των λαϊκών μαζών στο πολιτικό προσκήνιο, αλλά από την αρχή αντιμετώπισε το κίνημα αυτό εχθρικά, χλευάζοντας και περιφρονώντας τον αυθόρμητο χαρακτήρα του. Αν κρίνουμε από τις δηλώσεις της τότε γενικής του γραμματέα - εν μέσω κινητοποιήσεων - ότι «οι συνθήκες δεν είναι ώριμες για την λαϊκή εξουσία», το ΚΚΕ αντιμετώπιζε τη νέα αυτή κατάσταση εντελώς αρνητικά και αφοριστικά.

Η νέα αντίληψη που το διαπερνούσε, ότι οι αγώνες έχουν νόημα, μόνο αν θέτουν ως στόχο την ανατροπή της αστικής εξουσίας, καθώς και ότι ανάμεσα στο καπιταλισμό και το σοσιαλισμό δεν υπάρχουν άλλες ενδιάμεσες διαβαθμίσεις,

δοκιμάστηκε την περίοδο αυτή με τραγικά αποτελέσματα.

Με την εργατική τάξη χωρίς πολιτική εκπροσώπηση και χωρίς πλαίσιο πολιτικής δράσης που θα εξέφραζε τις ριζοσπαστικές διαθέσεις των μαζών, οι μικροαστικές αντιλήψεις που εκπροσωπούσε κυρίως ο ΣΥΡΙΖΑ, για τερματισμό της λιτότητας, χωρίς ρήξη με το καθεστώς της ιμπεριαλιστικής εξάρτησης, που εκπροσωπούν η ΕΕ και οι ΗΠΑ, άρχισαν να κερδίζουν έδαφος.

Όλα κρίθηκαν τις δύο τελευταίες εβδομάδες των εκλογών της 6^{ης} Μάη, όταν το πολιτικό σύστημα κατέθεσε τις προτάσεις του για την επόμενη ημέρα.

Το Κομμουνιστικό Κόμμα αποποιήθηκε κάθε ευθύνης και ζήτησε την στήριξη του κόσμου ώστε να υπάρξει ισχυρή αντιπολίτευση... Ο δρόμος πλέον ήταν ανοικτός για τον ΣΥΡΙΖΑ, ο οποίος καρπώθηκε ένα σημαντικά μεγάλο μέρος της λαϊκής δυσαρέσκειας, υποσχόμενος ένα καπιταλισμό χωρίς μνημόνια και σκληρή λιτότητα.

Ήταν η αρχή του τέλους για το κίνημα αυτό, και αυτό φάνηκε στη συνέχεια.

Τα αποτελέσματα των εκλογών, ήταν ένας μεγάλος πολιτικός σεισμός. Το δικομματικό σύστημα θρυμματίστηκε. ΠΑΣΟΚ και ΝΔ απώλεσαν 3,3 εκατ. ψήφους, με το ΠΑΣΟΚ να προσγειώνεται στο 16% και τη ΝΔ να πέφτει κάτω από το 20%. Το ΚΚΕ παρέμεινε στάσιμο, ο ΣΥΡΙΖΑ εκτοξεύτηκε στο 17% , ενώ το νεοναζιστικό μόρφωμα της Χ.Α μπήκε για πρώτη φορά στη Βουλή.

Παρά τις δραματικές αλλαγές στο συσχετισμό δύναμης των κομμάτων, στη νέα Βουλή κυριαρχούσαν και πάλι οι δυνάμεις που υπερασπίζονταν τη συμμετοχή της Ελλάδας στην ΕΕ και την ΟΝΕ.

Ο κίνδυνος δημιουργίας μίας λαϊκής πλειοψηφίας, με έκφραση και στη Βουλή, που θα διεκδικούσε μια ριζικά διαφορετική πορεία για τη χώρα, έξω από το ευρωατλαντικό πλαίσιο, στη βάση ενός αντιμονοπωλιακού - αντιμπεριαλιστικού προγράμματος με σαφή πορεία προς το σοσιαλισμό, είχε αποσοβηθεί.

Οι συνέπειες της ήττας αυτής ήταν βαρύτερες για το λαϊκό κίνημα και την Αριστερά.

Το συνδικαλιστικό κίνημα βρίσκεται σε άτακτη υποχώρηση. Οι εργαζόμενοι δεν εμπιστεύονται τα

συνδικάτα, όχι μόνο τα φιλο εργοδοτικά, αλλά και αυτά που υποστηρίζουν ότι κινούνται σε ταξική τροχιά. Τα ποσοστά συμμετοχής των συνδικαλισμένων εργατών, έχουν μειωθεί δραματικά.

Η ίδια η Αριστερά με την ευρύτερη έννοια του όρου και σε όλες της τις εκδοχές, έχει ηττηθεί πολιτικά και ιδεολογικά. Δεν είναι σε θέση να οργανώσει την λαϊκή πάλη και να προβάλει ουσιαστικές αντιστάσεις στα σαρωτικά μέτρα των μνημονίων, που έχουν ισοπεδώσει τη ζωή του λαού. Τα μηνύματα που εκπέμπει για την επίλυση του πολιτικού, οικονομικού και κοινωνικού προβλήματος της χώρας, δεν συγκινούν και δεν αγγίζουν τις ευρύτερες λαϊκές μάζες. Σημαντικός αριθμός πολιτών εμφανίζεται να έχει αποσύρει την εμπιστοσύνη του από τους υπάρχοντες πολιτικούς σχηματισμούς.

Η εργατική τάξη σήμερα είναι μακράν η μεγαλύτερη κοινωνική τάξη της ελληνικής κοινωνίας, καθώς συμμετέχει με περισσότερο από το 60% στη σύνθεση του οικονομικά ενεργού πληθυσμού της χώρας.

Ποιος όμως εκπροσωπεί σήμερα τα συμφέροντα της εργατικής τάξης;

Η αλήθεια είναι ότι τα οκτώ αυτά χρόνια, όπου χάθηκαν οι κατακτήσεις ενός ολόκληρου αιώνα και χειροτέρευσαν απότομα οι όροι της ζωής των λαϊκών στρωμάτων, η εργατική τάξη βρέθηκε κυριολεκτικά μόνη, χωρίς πολιτική στήριξη.

Και εδώ προκύπτουν σοβαρότατα ζητήματα, γιατί χωρίς πολιτική εκπροσώπηση της τάξης που αποτελεί την κατ' εξοχήν κινητήρια δύναμη της κοινωνικής επανάστασης, το σύνολο της Αριστεράς θα βρίσκεται σε βήμα μετέωρο.

Και δύο λόγια για το μεταβατικό πρόγραμμα, την πολύτιμη αυτή λενινιστική κληρονομιά, που όλοι σήμερα επικαλούνται.

Είναι πράγματι οξύμωρο και αντιφατικό, ενώ το σύνολο σχεδόν της Αριστεράς, να προβάλλει το μεταβατικό πρόγραμμα σαν πανάκεια δια πάσαν νόσον, η λενινιστική σκέψη για τον σύγχρονο κόσμο, να βρίσκεται υπό διωγμό. Σίγουρα η λενινιστική θεωρία δεν είναι κάτι σαν τούρτα, που παίρνουμε όποιο κομμάτι μας βολεύει.

Το μεταβατικό πρόγραμμα φυσικά δεν έχει τίποτα το κακό καθώς αποτελεί το αποφασιστικό στοιχείο για την χάραξη της πολιτικής συμμαχιών από την πλευρά των συμφερόντων της εργατικής τάξης. Αλλού βρίσκεται το πρόβλημα. Στην αντίληψη ότι ένα τέτοιο ριζοσπαστικό πρόγραμμα που θα αποτελεί την γέφυρα περάσματος από τον καπιταλισμό στο σοσιαλισμό, μπορεί να εφαρμοστεί σε ένα περιβάλλον δημοκρατικής ομαλότητας, χωρίς μεγάλους κραδασμούς και συγκρούσεις ανάμεσα στον παλιό και το νέο κόσμο.

Για εμάς είναι ξεκάθαρο, ότι η εφαρμογή ενός ριζοσπαστικού μεταβατικού προγράμματος με σοσιαλιστική προοπτική, προϋποθέτει σύγκρουση και ρήξη, όχι τόσο με την ξεδοντιασμένη αστική τάξη της χώρας, αλλά με το καθεστώς της ιμπεριαλιστικής εξάρτησης, με τον ευρωπαϊκό και αμερικάνικο ιμπεριαλισμό.

Εδώ που φτάσαμε, δεν υπάρχουν εύκολες λύσεις. Πρέπει να ανεβούμε μια μεγάλη ανηφόρα γεμάτη επικίνδυνες στροφές, πριν αντικρίσουμε τη γη της επαγγελίας.

